

Життя, обірване війною...

Пам'яті Олександра Борисовича Галицького -
вчителя, воїна, громадянина

*Чесць, ВЧИТЕЛЮ! Чесць, ПАНЕ..
Жовтень ховає проміння в журбі.
Школа рідненька зніміла на ранок,
Небо вклонилось тихенько тобі.
Чесць, ВОЇНЕ! Чесць, Друже!
Хто, як не ти, став на захист дітей?!
Дзвоник школярський означає стужу,
Що поселилась до наших грудей...
Чесць, РАТНИКУ! Чесць, СИНУ!
Вічність пильнуй із дrevлянських зірок.
Тут стоголосям згорьована зміна
Душу гука на останній урок...*

О. Геращенко

«Душу—Богові, життя—Україні, честь—собі», - ці слова на стіні у кабінеті предмета “Захист Вітчизни» у КМЛІ №12 написані Олександром Борисовичем задовго до лютого 22-го року... Ці слова є і зараз..І будуть.. І виявилися не тільки словами, а й діями...Доброволець ТРО у перші, такі психологічно важкі, дні повномасштабного вторгнення. Воїн ЗСУ. Білоруський кордон...Харківщина.. Криваві будні, коли горить і земля, і небо..І це той завжди усміхнений наш Борисович, якого любила й знала дівчора—від 1-го до 11-го класу. —Хто пропадає у себе в кабінеті і навчить грі на гітарі? - Борисович. — Хто виступатиме на сцені? - Борисович. —Хто поїде з нами в 95-ку привітати воїнів з Великоднем ? - Борисович. —А «Джура»? А просто допоможе у школі? - І знову Борисович. І це неймовірно мала частина того, що мала б сьогодні звучати...Так, дещиця.. Бо Олександр Борисович яскраво жив, намагався охопити всі сторони шкільного й нешкільного життя..
Допомагав. Підбадьорював. Радував нас. І тому це НЕЙМОВІРНО ВИСОКА ЦІНА за свободу і життя, яку зараз платить наша Україна. Найвища ціна—

життями найкращих. Кажуть, ми не обираємо часи, в які народитися, ми лише можемо вирішувати, як жити у ті часи, які обрали нас... Такий вибір зробили тисячі українців—тримати зброю—тримати НЕБО...

Т. Гурська, колега, КМЛ №12

Коротка біографічна довідка

Олександр Борисович Галицький народився

в місті Коростені Житомирської області у простій робітничій родині. Батьки, Борис Гнатович та Антоніна Францівна, довгі роки працювали в Коростенському УТОСі, але завжди знаходили час для Сашка та для його старшої сестри Людмила (1968 р.), а ще з родиною жила бабуся Олена, яку Сашко дуже любив.

Навчався Олександр в Коростенській ЗОШ №4. Особливо любив такі шкільні предмети як малювання, література, історія та географія. Після школи, ще до служби в армії, у 1991 році закінчив із відзнакою Коростенське ПТУ № 16 за спеціальністю «слюсар контрольно – вимірювальних приладів автоматики». Служив на початку в Калінінграді, згодом його як зразкового солдата забрали служити до Києва при Міністерстві Оборони України. Пізніше закінчив Кіровоградський соціально - педагогічний інститут «Педагогічна академія» (спеціальність «початкове навчання та практична психологія (соціологія)).

Першим робочим місцем став Коростенський міськрайонний відділ УСВС (посада – дільничий інспектор міліції). З 25 липня 1999 року у званні лейтенанта Олександр звільнився із органів внутрішніх справ у запас Збройних сил України і обрав педагогічну працю. Багато років працював у Коростенському міському ліцеї № 12 на посадах вчителя курсу «Захист Вітчизни» та заступником директора з виховної роботи. Пізніше – у

Коростенському міському ліцеї №9 (вчитель курсу «Захист Вітчизни»),
Коростенському міському ліцеї № 7 (заступник директора з виховної роботи і
вчитель курсу «Захист Вітчизни»). Мав вищу кваліфікаційну категорію.
Певний час очолював профспілковий комітет Коростенського ліцею №12,
займався активною позакласною діяльністю – брав участь у художній
самодіяльності вчителів школи та міста, готував шкільні команди для
Всеукраїнської дитячо – юнацької військово – патріотичної гри Сокіл
«Джура», навчав дітей грати на гітарі. З 2019 року почав писати вірші та
музику до них. На YouTube є сторінка його авторських пісень.

<https://www.youtube.com/@%D0%90%D0%BB%D0%B5%D0%BA%D1%81%D0%B0%D0%BD%D0%B4%D1%80%D0%93%D0%B0%D0%BB%D0%B8%D1%86%D0%BA%D0%B8%D0%B9-%D1%806%D1%80>

Написав сценарій до короткометражного фільму для участі КМЛ № 12 в
конкурсі ZHUK FEST, наприкінці фільму звучить його пісня в авторському
виконанні <https://www.youtube.com/watch?v=M8XfHuegZKQ&t=15s> .

У приватному житті Олександр був надзвичайно щирою та товариською
людиною, дуже уважним до рідних- батьків, сестри, дружини, доньки. Не
ділив сімейні обов'язки на жіночі і чоловічі. Міг і поприбирати, і попрайти.
Смачно готував. Любив приймати гостей, мав золоті руки. Для нього нічого
не було неможливого: все, за що брався, виконував. Умів шити (пошив собі
джинсову чоловічу сорочку, дорожню сумку). Любив працювати з деревом.
Для батьків, сестри змайстрував дерев'яні кухонні столи. Для власної
квартири виготовив комп'ютерний стіл, дерев'яні меблі у вітальню та на
кухню. Загалом увесь ремонт в квартирі зроблений його руками: від кладки
цегли, кахлів, дерев'яної підлоги - до сантехніки і світла.

Мав багато захоплень : готував шкільні концерти до патріотичних свят,
був ведучим багатьох публічних заходів у місті, гарно малював, особливо в
жанрі карикатури. Креативно та патріотично оформив кабінет предмету
«Захист Вітчизни» у Коростенському міському ліцеї №12.

Найголовнішими цінностями в житті вважав чесність та порядність. Любив спілкуватися з людьми, любив їх і розумів, знаходячи підхід до кожної людини. Був сильним плечем і підтримкою для своєї дружини Надії та дуже любив дітей – доньку, онука, вихованців.

Т. Гурська, колега, КМЛ №12

ЛЮДИ - ТИТАНИ

А ми ще, а ми ще повоюємо...

Жовтий кленовий листок падає під ноги. Він давно кружляє і бачив багато. Він побачив, як старенький сивий дідусь і згорьована бабуся зустрічають біля рідного дому свого сина. Ні, син не йде додому... Син повертається на щиті. Коридором, по рідній вулиці, до рідної хати, до батьків. Цей коридор живий – його створили учні, колеги, друзі, просто перехожі. Повертається на щиті до рідного краю вчитель Олександр Галицький. І не може зрозуміти листочок: чому? Чому цей життєрадісний, добрий, веселий, завжди усміхнений вчитель більше не повернеться до школи? Хіба ж це справедливо? Не можна прощатися з такою людиною навіки. До Борисовича треба ходити на уроки, з ним же можна грати на гітарі, співати, і просто ділитися секретами і несекретами... Та хто, як не він, захистить дітей, яким присвятив усе своє життя? Плачуть люди, плаче дощ, і навіть сирена, здається, плакала, прощаючись з Вчителем...

Марія Рудніченко, 10 клас, КМЛ № 2

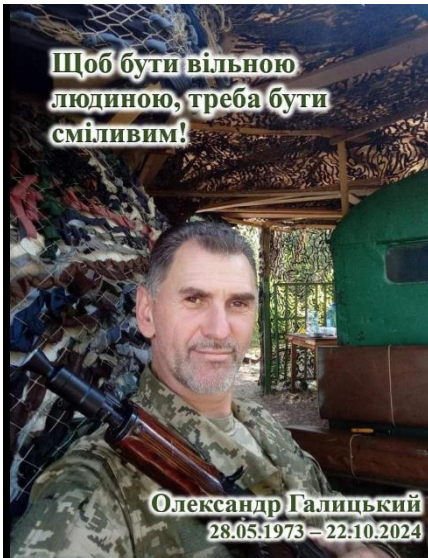
(конкурс ЦДЮТ « Герої, що творять сучасну історію боротьби»)

Усміхнені очі. Посмішка щира.

У колі дітей душа розцвіта.

О, як його учні палко любили !

І кожну дитину він серцем вітав...
І раптом нема. І місто надривно голосить...
І на коліна важко стає...
І цвіт хризантем, і лист золотий сипле осінь
На дорогу в безсмертя, куди вже Учитель іде.
С. Бароніна
Душа відкрита – закрити не можливо... Такі перші відчуття були від знайомства із Сашком, Олександром, Олександром Борисовичем Галицьким.

Надзвичайно добрим, щирим, веселим і талановитим, з великим даром спілкування, мудрим порадиником. Любив життя та отримував від нього нові враження й яскраві моменти. Був упевнений, що так і треба цінувати життя.

Добро світилося в його очах. Добро, щирість та бажання допомогти всім людям, він просто по природі своїй не міг відмовити нікому. Він, як магніт, притягував до себе учнів, чудово розумів їх, жив їхніми інтересами, був для них цінним порадиником, а іноді й психологом. ПРИКЛАД ЧЕСТІ.

За його плечами роки війни та шлях солдата . Під його ногами завжди була стежка вірного воїна. Олександр не судилося дожити до закінчення війни, але з честю та гідністю виконував свій військовий обов'язок.

Для нас Олександр - Герой, а для себе, напевно, залишився б, мудрим оптимістом.

... А рука ще й досі тягнеться до телефону, щоб відкрити Signal та прочитати нове повідомлення...

Олена Охотська, колега, КМЛ №12

ГЕРОЇ, ЯКІ ТВОРЯТЬ ІСТОРІЮ

Проглядаючи історію з початку творення українців як нації, мені, учениці одинадцятого класу, особливо важливо зосередитися на повстаннях, битвах та персоналіях, які будували нашу державу та націю по цеглинкам. Окупації, тероризм, Голодомори та руйнування історії були важкими та

майже не прохідними перепонами. Мужньо витримуючи їх, наші предки йшли далі, йшли до переможного. Київська Русь, Гетьманщина, Українська Народна Республіка, УРСР та, в кінцевому результаті- Незалежна Україна. Але ми все ще йдемо по шляху. Шляху, який ми крізь ракети та артобстріли проходимо досі. 24 лютого 2022 року почалась одна з найголовніших битв українців- повномасштабне вторгнення росії на нашу територію. Мільйони людей покинули країну, але лишилися головні творці нашої історії, герої, чий імена ми можемо ніколи не почути, але в серцях їх сімей вони залишаться назавжди. Цей випуск газети я хочу присвятити найважливішій темі, яку можна підняти наразі- боротьбі.

У цьому світі є люди, які по собі лишають слід не тільки словами, а й вчинками. Активний, завзятий, талановитий та найдобріший вчитель Коростенського міського ліцею №12-Галицький Олександр Борисович, який віддав своє життя за наше. Він був надзвичайно добрим та щирим, завжди допомагав тим, хто цього потребував. Його посада вчителя Захисту України була лише частиною того, що робилось для школи та дітей. Шкільні свята, заходи та навіть власний музичний гурт були під крилом Олександра Борисовича. Не можна пропустити і його любов до свого предмету- весь клас Захисту України– ремонт, стенди та військові предмети приніс і зробив саме він, адже для нього це був не лише робочий обов'язок– це була частина його душі.

З початком війни у 2014 році він активно брав участь у заходах для військових, а з перших днів повномасштабного вторгнення пішов у лави захисників держави, де був у 143 окремому батальйоні територіальної оборони, у складі 115 ОБрТрО. Коли війна прийшла на наші землі, Барбарисович, як учні лагідно називали вчителя, не міг залишитися осторонь. Сім'я та колеги, знаючи його, були впевнені, що він стане одним з героїв боротьби за державність. Цей вчинок показав учням не лише те, що це було обов'язком– учні, які вважали вчителя наставником, взяли приклад та теж приєднались до лав ЗСУ.

На превеликий жаль, деякі з них поповнили армію янголів- охоронців, залишивши в наших серцях вогник пам'яті та скорботи. Мужність та відважність Олександра Борисовича були не єдиними його хорошими рисами. Вчителі та учні неодноразово відгукувались лише теплими та позитивними спогадами— як влаштовували свята, знімали мініфільм з глибоким сенсом та веселі й цікаві уроки. Сьогодні ми згадуємо не лише талановитого педагога, а й справжнього героя, який до останнього подиху залишався вірним своїм принципам. Його ім'я буде вписане в історію нашої громади як символ відданості, мужності й любові до рідної Батьківщини.

Герой статті є одним з багатьох Героїв нашої держави. Боротьба українців за свою свободу і незалежність — це не просто оборона землі, це глибоке протистояння за право бути собою, зберегти свою мову, культуру й ідентичність. У цій боротьбі кожен крок дається дорогою ціною, кожен день — це зусилля, кров, піт і сльози. Але саме це і робить наш опір особливим: він просякнутий духом незламності, вірою у справедливість і прагненням до миру. Кожен українець, який долучається до цієї боротьби, — це не просто учасник подій, а носій ідеї свободи, яка передається з покоління в покоління. Ми боремося не лише за сьогоднішній день, а й за майбутнє наших дітей, за те, щоб вони могли жити у вільній, незалежній державі. І в цій боротьбі немає місця байдужості: кожен на своєму місці робить внесок у перемогу — чи то на передовій, чи то в тилу, чи то на інформаційному фронті. Українська боротьба — це символ нескореності, приклад для всього світу того, як сила духу і єдність можуть протистояти будь-якому злу. Це не лише війна, це боротьба за гідність і людяність, яка доводить: наша нація ніколи не дозволить загасити свій світильник свободи. "Українська боротьба — це не лише про збройний опір агресору, а й про незламну волю народу до свободи, справедливості та права бути господарем на своїй землі. Кожна жертва, кожен подвиг — це крок до майбутнього, де наші діти зможуть жити в незалежній, мирній Україні. Ми доводимо собі та всьому світу, що боротьба за ідеали варта найвищої ціни, і що єдність, відвага та любов до Батьківщини здатні

подолати будь-які перешкоди. Україна вистоїть, бо наш народ готовий боротися до кінця за свою свободу і гідність».

Дар'я Майстерюк, 11-Б
к., КМЛ № 12
(конкурс ЦДЮТ « Герої,
що творять
сучасну історію боротьби»)

Олександр Борисович, був не просто Вчителем з великої літери, а був нашим шкільним батьком. Я ніколи не забуду всі наші спільні виступи, наші спільні емоції, наші перемог (бо поразок з Борисовичем—ніхто ніколи не зазнавав).

Він хвилювався за кожного свого вихованця так, ніби ми були його рідними дітьми. Згадую момент перед своїм першим виступом на сцені, коли було дуже лячно в той день, я і познайомився з нашим Борисовичем. Він був єдиний, хто мене підбадьорив та підтримав. З тих пір, ми з ним були наче батько та син. І так, мені здається, кожен... Ми знали всі секрети один одного. Я б, напевно, зараз все віддав, щоб знов посидіти в нього в «каптьорці», попити кави, поспівати разом з ним наші та його авторські пісні на тій гітарі, котру також з ним разом робили (фото прикріплюю). В його голові було стільки всляких крутезних ідей, що ми не встигали їх переносити в життя... от би зараз сходити з ним в наш тир і повибивати всі «10-точки» з гвинтівки з назвою «наклейка», котру також разом з ним збирали буквально по болтикам... В тій самій «каптьорці» я зустрів своє перше шкільне кохання, з якою і на сьогоднішній день ми разом. Називали Борисовича «свахою» любляв він такі справи... І таких спогадів, ще дуже багато.. Правду кажуть, що НАЙкращі йдуть перші. Вічна шана та повага нашому шкільному

батьку. Низький уклін, за те , що для кожного з нас зробив. Дуже шкода, що все це я пишу в статтю, а не встиг сказати йому особисто ..

Богдан Мойсієнко, випускник КМЛ №12

**Страшні новини, що пронзають
І змушують серця шукати новий ритм..
"Мала, тримайсь, його немає" -
Тепер так буде назавжди.
Мій батько, вчитель, друг —він ВОЇН,
За життя рідних він віддав життя.
Завжди готовий був до бою,
Тепер мій бій– його труна...
Він більше не заграє перебором
І не запише пісні про любов.
Майже все місто вбите горем.
Він не навчить мене стріляти знов....**

Анастасія Василенко, випускниця КМЛ №12

СВІТЛІЙ ПАМ'ЯТІ ОЛЕКСАНДРА ГАЛИЦЬКОГО

*На коліна, люди. На коліна.
Воїн їде на щиті додому.
Сила роду впала в домовину.
Задрімала трішечки в утомі.
На коліна, школо, і привілля.
Місто Мала і молитви Світла.
Дух і Надих сп'ялися на крила
Та гайнули Янголом безслідно.
На коліна , люди !!! Честь Герою!!
Крейда славень на прощання пише,
Плаче серце, серце в тузі млоїть.
На коліна...хай голосить тиша..*

Оксана Геращенко, поетка, м. Коростень

Вічна пам'ять тобі, вічна слава!

За останні роки у кожного із нас в душі з'явилося своє внутрішнє кладовище, Алея Слави тих, хто загинув, захищаючи нас. І це не обов'язково рідні по крові, це ті, хто лишив свій слід у нашому житті, слід у душі. Сьогодні моє внутрішнє кладовище поповнилося ще однією людиною. І це дуже болить.

Борисович... Саме так тебе називали усі. А діти могли називати ще лагідніше – Барбарисович. Ти був яскравою зіркою нашої школи, тебе знали й любили усі. Без тебе рідко коли відбувались концерти чи якісь заходи в школі. Ми так чекали твого музичного привітання з 8 Березня чи з Новим роком. У твоєму кабінеті завжди було людно й пахло кавою, там знаходив захист від одиниці на контрольній не один учень. Ти допомагав усім і завжди. І коли почалась пономасштабна війна, знаючи тебе, була впевнена, що ти будеш там. Так і сталося. Ти став на захист рідної землі й усіх нас з перших же днів. Клята війна забрала тебе... В 2014-му, коли тільки починалося вторгнення, ми разом часто робили патріотичні заходи. Як же болить, що вже декілька хлопців із тих, хто був тоді на сцені, поповнили ряди Небесного Війська. Сьогодні ти долучився до їх числа. Зі сцени ви неодноразово промовляли «Слава Україні!», а зал вам відповідав: «Героям слава!» Але тоді ніхто й подумати не міг, що вже через декілька років ці слова будуть безпосередньо стосуватися тих, хто стоїть на сцені. Спочивай з миром, Герою!

Світлана Петренко, колега, КМЛ №12

Тягар, здається, став ще важчим,

І білий цвіт змінивсь на чорний.

Ідуть у засвіти найкращі..

Ішли і вчора, й позавчора..

А горя стільки—повна кварта..

І сум в очах, в плачі дитини.

Що буде з нами, люди, завтра ?

Коли закінчатся всі війни?!

Світлана Бароніна, м.Коростень

*P.S. Ідуть Герої... «Йдуть вони...Незнані й
знані, рідні.. Лишивши вічний слід і нам , і в
нас..»*

*Але пам'ять НЕ ВБИТИ. До речі, а у
Коростенському КМЛ №12 майже
кожного ранку звучить одна із
найулюбленіших пісень Олександра —*

*»Добрий ранок, Україно» - і розносяться луною шкільними коридорами
переможні акорди світлих слів світлої людини. І нічого ви, кляті вороги, з
цим не зробите !*

Т. Гурська, колега, КМЛ № 12